

Bên kia giấc mơ

Thành phố mới không náo nhiệt không sầm uất như những ngày tháng trước đây Nhiên đã sống, ở đây vừa mang nét trầm buồn vừa mang nét hoang dại lẫn sơ khai trở mình hiện đại.

Nhiên rời khỏi thành phố ấy sau những gì được và mất, trước ngày Nhiên đi trời trở gió, đen kịt mây để rồi một tuần liền sau đó là những chuỗi ngày dài lê thê trong cơn mưa hòa tan những nỗi niềm bất tận. Nhiên cứ ngỡ rằng sẽ có một ngày cô rời khỏi thành phố đó trong sự thanh thản và nhẹ nhàng nhất có thể. Vậy mà cuộc sống luôn để lại cho con người những sự nuối tiếc mà không bao giờ có thể lường trước đi. Khi cô quay lưng bước đi trong lặng thinh hóa ra trái tim Nhiên cũng có chút vụn vỡ và nhói đau lên từng tế bào tồn tại trong cơ thể. Nhiên đã từng có những tháng ngày nhàm chán đến tột cùng khi thời gian chỉ xoay quanh cô trong khái niệm của kẻ đi làm và độc thân kinh niên lâu năm. Tất nhiên là cô có bạn bè, nhiều chứ chẳng ít nhưng kể từ ngày ra trường Nhiên chợt nhận ra cánh cửa bước vào đời hoàn toàn khác xa với những gì cô nghĩ đến. Bạn bè cô cũng không ngoại lệ, sự chênh vênh giữa cái gọi là thực và ảo quá lớn khiến những lo toan lấp đầy sự thăm hỏi và khoảng cách địa lý. Nhiên cũng miệt mài trong guồng quay cân bằng giữa công việc và các mối quan hệ phức tạp để rồi khi đêm về...

Nhắm nghiền mắt trong sự tủi thân của một kẻ mới bước ra đời Hồi hận và nuối tiếc che mờ ánh sáng mong manh của hai chữ tương lai Lý trí không thắng nổi trái tim với vô vàn cung bậc cảm xúc..

Để rồi một ngày Nhiên gặp lại An trong văn phòng với tư cách của người mới và người cũ. Dù đã gặp nhau trước đây, dù đã friend trên facebook cách đây mấy năm trăm trời nhưng có hàng ngàn cái lý do củ chuối nào nữa cô cũng không bao giờ nghĩ rằng một ngày sự tái ngộ này lại nằm trong trường hợp mà khó lòng xảy đến nhất. Từ một kẻ đã từng quen biết, từ thân thuộc rồi phai nhạt dần theo thời gian khoảng cách bây giờ gặp lại trong trường hợp này cũng không thể ngăn cản những cảm xúc nhất thời. Ừ thì duyên phận vậy, Nhiên mỉm cười chấp nhận những ngày tháng xáo trộn vì An đã biến cuộc sống bình lặng của cô trở nên đầy sóng gió và hứng khởi. Từ ngày có An cô chẳng bao giờ lẻ bóng một mình, có An Nhiên chẳng thấy mình đơn độc nữa cho dù trái tim của Nhiên và An luôn hướng về 2 phía. Hình như sự

có mặt của An khiến cho Nhiên hòa hợp hơn rất nhiều với môi trường công việc, Nhiên cười nhiều hơn thể hiện bản thân một cách chân thật nhất chứ không còn là một con bé luôn khép mình trong cái vỏ phòng u tối ấy nữa. An luôn quan tâm đến Nhiên trên một góc độ nhất định nào đó, những lúc tan tầm trở về phòng không bao giờ Nhiên thấy lạc lõng vì luôn có An nói chuyện cùng. Rồi những hôm về khuya sau cuộc tụ tập đàn đúm hết mình, An luôn ân cần đưa đón Nhiên về tận cổng mới an tâm trở về, đó là chưa kể đến An luôn bắt Nhiên đi vào phía trong chứ nhất quyết không để Nhiên đi phía ngoài vì lo lắng sợ Nhiên bị chuyện chẳng hay. Trong một sự cảm nhận nào đó Nhiên hiểu rằng mình được che chở và bảo vệ, cái cảm giác đó chưa một ai đem lại cho cô. Nhưng trái tim luôn có lí lẽ của nó, Nhiên chỉ đơn thuần dừng lại ở hai chữ quý và mến chứ không phải là yêu. Ngày nhận thức được điều đó Nhiên cảm thấy xót xa vì hình như Nhiên hiểu rằng chẳng sớm thì muộn điều mà cô không hề mong đợi lại xảy tới thêm lần nữa.

Nhiên bỗng rung động thật sự trước một người con trai rất gần cô, nhưng nếu như trước đây cái cảm xúc ấy trong trẻo dành cho một người anh mà cô thầm thường trộm nhớ thì bây giờ cái thứ tình cảm ấy lại dành cho một người em đang rất gần bên cô. Thật trái ngang nếu như ngày trước Nhiên âm thầm đơn phương cảm nín nhìn người ấy hạnh phúc mà không dám một lần bày tỏ thì bây giờ việc bày tỏ cảm xúc nửa đùa nửa thật khiến người ta cứ tưởng là một trò chơi dai dẳng không có hồi kết. Hóa ra trò đời lại khiến người ta mệt mỏi như thế, Nhiên quyết định rời đi vào một ngày đầy gió và nắng, sự ra đi này là sự giải thoát cho cả ba, nơi này không chào đón cô, nơi ấy chỉ là quá khứ đã tôi luyện trái tim của cô thêm băng lạnh sau một quãng thời gian mệt mỏi trông đợi. Ngày ra đi Nhiên chỉ mỉm cười cho qua, ngày ra đi đôi mắt Nhiên rảo hoảnh nhìn trời vu vơ, trái tim Nhiên một lần nữa lại đập mạnh trong cảm lặng. Khoảng cách địa lý làm Nhiên quên đi một phần nỗi nhớ, Nhiên cũng tập cho mình thói quen không được nhớ và hy vọng về một ai đó quá nhiều. Và như chiều lòng người, Nhiên chợt nhận ra thứ tưởng chừng như bền bỉ cũng dần nhạt dần theo năm tháng, ngày qua ngày những dòng tin nhắn nhạt dần, những lời hỏi han và những câu đùa quá trớn của Nhiên cũng thưa thớt để rồi khoảng lặng bắt đầu hình thành giữa An, Nhiên và người con trai ấy. Có chăng cũng chỉ là sự thăm hỏi xã giao và đơn thuần đó là tình cảm rơi rớt lại. Ngày mùa đông gió trở lạnh, những cơn gió mùa đông bắc đầu tiên chồm lạnh, Nhiên lại thấy trái tim mình thêm trống vắng. Không thể lừa dối bản thân thêm nữa, Nhiên bất chợt khao khát được chia sẻ hơn bao giờ hết...

Một dòng trạng thái mới được cập nhật sau những ngày u tối và im ắng trong tâm nín, “Gió mùa đông bắc về, đèn trên phố mờ sương lạnh...” sau khi dòng trạng thái được cập nhật Nhiên tắt vội điện thoại và quyết định sẽ đi ngủ sớm khi ngoài trời những cơn gió đang rít gầm qua khe cửa sổ.

4h30p sáng, trong cơn mộng mi khiến Nhiên giật mình thức giấc, đôi mắt nhắm nghiền nhưng bàn tay vẫn lần mò chiếc điện thoại đã trượt tít dưới chân giường. Trong ánh sáng mờ mờ của chiếc điện thoại, vài dòng thông báo được gửi đến từ facebook, vài ba lượt like cũng như ít cmt của một vài người bạn, nhưng trong thứ ánh sáng xanh nhạt ấy có một thứ khiến trái tim Nhiên đập mạnh và đôi mắt đang nhắm nghiền vì buồn ngủ cũng phải căng giãn hết sức. Hai tin nhắn từ facebook đều hiện lên cùng như một thời điểm, đầu tiên là từ An...

“Gió mùa về...”

.....nhớ mặc ấm vào nhé...”

Tin nhắn thứ hai khiến Nhiên thực sự bất ngờ, không phải là một lời thăm hỏi cũng chẳng rõ nghĩa nhưng Nhiên hiểu rằng điều đó còn hơn cả một câu nói đại loại nào đó...

“...Tay em lạnh, môi em lạnh

.....sao chẳng có ai???”

.....Bông hoa hồng ai mang tặng

.....Sao chẳng thấy ai???”

Nhiên chợt thấy trái tim mình rộn ràng, không hiểu sao một dòng tin nhắn không đầu không cuối cũng khiến Nhiên lại thao thức đến vậy. Chẳng thể ngăn cản nỗi lòng đang gào thét bên trong, Nhiên vội vàng rep lại tin nhắn trong sự chông chênh nỗi nhớ của mình...

” Cưng của chị cũng nghe thể loại này cơ à???”

....gió về rồi nhớ giữ gìn sức khỏe nhé cưng

....thương....”

Tất nhiên những câu nói này quá sức bình thường với Nhiên và ai đó, tuy nhiên điều này không đơn giản là một sự bông đùa, là một sự quan tâm ngấm ngầm trong những câu nói hết sức sến sẩm. 5p sau ai đó đã đọc được tin nhắn của Nhiên, chỉ có điều ngay sau khi đọc được nó, phía bên kia chỉ chìm trong câm lặng. Dòng chữ đã xem...4h 40p....và Nhiên bồi hồi mong chờ ai đó trả lời nhưng rốt cuộc thì vẫn im lìm trong màn đêm lạnh lạnh đầu đông, cuối cùng cô lại phải ấn phím điện thoại...

“Dậy sớm vậy cưng???”

Mà sao cưng không thềm trả lời tin nhắn của chị vậy...”

Lần này, tin nhắn đến rất nhanh đúng như sự mong đợi của Nhiên.

“Em không ngủ được...”

“Why???? Cưng nhớ chị nên không ngủ được hả....He he”

“Chị nghĩ vậy à???”

“Chứ sao nữa, cưng thừa nhận đi một lần cho chị vui không được sao???”

“....Ừ, nếu điều đó là điều chị cần”

” Uầy, lạ vậy ta??? Hôm nay uống nhân thuốc hả cưng???”

“....icon cảm xúc...”

“Không nói gì thêm với chị nữa à cưng???”

“.....chị ngủ đi....icon cảm xúc....”

“....ờ, mày vẫn lạnh lùng boy với chị như vậy....”

.....

Bầu trời vẫn đang chìm trong bóng tối, cơn gió lạnh đầu mùa khiến nhưng

trái tim chưa bao giờ cũng nhịp đập và có thể mãi mãi sẽ như vậy.

” Bây giờ cậu có hạnh phúc không Nhiên??? Tôi vẫn rất nhớ cậu...”

” Đông về, chị nhớ em lắm chừng à!!!!...”

“Cưng... chị vẫn gọi em như vậy??? Chị gọi em là ngốc nhưng người ngốc là chị, không phải em lạnh lùng với chị, chỉ đơn giản là em đã từng thích chị rất nhiều mà thôi...”